

עברית של שבת / חגית רוטנברג

בשכונת אבן שושן גרו שני שכנים. הבתים שלהם היו צמודים אחד לשני, אבל דייריהם היו שונים מאוד זה מזה. מר צחות היה אדם גבוה ומעונב. אפילו כדי לזרוק את האשפה בפח הגדול היה יוצא בחליפה, בשיער מסורק ובנעליים מבריקות. לעומתו, השכן מר מלמול היה נמוך וגוף, שערו תמיד פרוץ, ולרגליו נעלי בית ישנות. מר צחות תמיד היה מדבר בקול צלול ועמוק, ומילותיו היו גבוהות ומוקפדות, ממש כמו מילון מהלך. למר מלמול היה קול צרוד, הוא היה משתעל אחרי כל מילה שאמר, והוא השתמש במילים פשוטות, ואפילו ילדותיות. לפעמים אפילו אותן אמר בשגיאות.

אם היה יוצא להם להיפגש ברחוב ולדבר, העוברים ושבים היו עדים לדו-שיח מוזר מאוד: "צפרא טבא לך מר מלמול", היה מר צחות קורא, "איך המרגש? הערבה לך שנתך?" מר מלמול היה מביט בעיניים מזוגגות במר צחות, משתעל כהרגלו, חושב לרגע ומגרד בפדחת, ולבסוף פולט: "אהה... וואלה, היה אחלה הלילה. איך ששמתי את הראש, ישנתי כמו מת". מר צחות היה מקמט את מצחו העדין, מהנהן בנימוס וממשיך: "ולאן מועדות פניך בבוקר צח ורענן אשר כזה? האם פונה אתה לעמל יומך להרוויח את לחמך, או שמא תעדיף להתענג על יפי פרחי ארצנו, על ציוץ הפעמונים של ציפורי השיר?" מר מלמול היה משתעל פעמיים, מושך באוזן בעצבנות ואחרי מחשבה ארוכה משיב: "לא כל כך הבנתי את השאלה, אבל אם אתה רוצה לדעת אם אני הולך לקנות לחם אצל מושיקו במכולת או פרחים אצל יענקלה, אז שתדע לך שאני בעצמי עוד לא החלטתי. מצד אחד, בא לי ממש ליפול על איזה סנדוויץ' מטורף, אבל מצד שני אשתי משתגעת לפרחים, שהבית ייראה נורמלי".

כך הם המשיכו לחיות זה לצד זה, והם בקושי מבינים אחד את שפתו של השני, אף על פי ששניהם מדברים עברית. אבל יום אחד קרה משהו לא נעים במיוחד: מר צחות יצא מפתח ביתו, אוחז בחבילה עטופה יפה, ונקש על דלתו של מר מלמול. הדלת נפתחה, ומר מלמול הביט בתימהון במר צחות כשהוא הכריז: "הא לך שי, אות לרעות השוררת בינינו!" והגיש לו את החבילה. מר מלמול קימט את המצח חזק, שתק, חשב ואז הזעיף את פניו: "קודם כל, אחי, לא קוראים לי שי! אנחנו שכנים כל כך הרבה זמן ואתה לא יודע שאני גדליה? דבר שני, מה אתה אומר על הבת שלי רעות? שהיא בת סוררת? אני יודע טוב מאוד מה זה, והבת שלי לא סוררת, היא בת שהלוואי על כל עם ישראל", והוא פנה לטרוק את הדלת בכעס.

מר צחות הסמיק והחוויר חליפות: "חלילה, לא להכעיסך נתכוונתי, אלא להצהיל את לברך, וחלף זאת פגעתי ברעות השרויה בין בתינו כבר שנים". מר מלמול התעצבן עוד יותר: "פגעת ברעות שלי? אמרת לה משהו מעליב? מה היא עשתה לך? ואני לא צריך שאתה תציל את הלב שלי, יש לי רופא. עכשיו תסתלק לי מהעיניים!" מר מלמול טרק את הדלת, ומר צחות נשאר עומד נדהם בחוץ.

כך הם נשארו לעמוד, עד שהילדים – צחי צחות ומולי מלמול, יצאו מהבית כדי לשחק בחוץ. "אבא, מה קרה?" שאל צחי את אביו. "דומני שאי הבנה נוראה קרתה בינינו", השיב האב בצער, וסיפר לילדים את השתלשלות המעשה. מולי צחק בקול, ומיהר לקרוא לאביו החוצה. מר מלמול בקושי הסכים לשמוע, אבל מולי משך אותו מול מר צחות, והסביר: "אבא, מר צחות הביא לך שי, זאת אומרת מתנה. וזה לכבוד שאתם חברים כאלה טובים. אתה יודע שחברות זה רעות, נכון?". עכשיו היה תורו של מר מלמול להסמיק. הוא חיך במבוכה ואמר למר צחות: "איזה פדיחה, איזה ראש כרוב יש לי. תודה על השי, כך אומרים? אני תמיד אהיה איתך ברעות".